

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 251)

Aug (2) / 2017



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	6
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 71)

- 36-2. காத்யதிஷ்டாயினோ தேவாந் பதந்த்யா மே நிசாமய
37. பத்மநாபாதி நாமானோ விஷ்ணவ: காதீதேவதா:
பத்மநாபோ த்ருவோ அநந்த: சக்தீசோ மதுஸூதந:
38. வித்யாதீதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:
க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ் ததா
39. ஏகார்ணவசயோ தேவ: கூர்ம: மாதாலதாரக:
வராஹோ நாரஸிம்ஹச்ச அப்யம்ருதாஹரணஸ் ததா
40. ஸ்ரீபதிர் திவ்ய தேஹோ அத காந்தாத்ம அம்ருத தாரக:
ராஹுஜித் காலநேமிக்ந: பாரிஜாதஹரோ மஹாந்
41. லோகநாதஸ்து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:
ந்யக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏக ச்ருங்கதநுஸ்தத:
42. தேவோ வாமந தேஹஸ்து ஸர்வ வ்யாபீ த்ரிவிக்ரம:
நர நாராயணச்ச ஏவ ஹரி: க்ருஷ்ணஸ்ததைவ ச
43. ஜ்வலத் பரசுத்ருத்ராமோ ராமச்ச அந்யோ தநுர்தர:
வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயந: ப்ரபு:
44. ஏதேஷ்வந்த்யேஷு சத்வாரோ தேவா ராமாதயோ ஹி யே
தே ரங்கய மயோர் ஜிஹ்வாமூல உபத்மாநயோரபி

பொருள் - அடுத்து “க” முதலானவற்றில் வசிக்கும் தெய்வங்களைக் குறித்துக் கேட்பாயாக. பத்மநாபன் முதலான விஷ்ணுவின் விபவங்கள் “க” முதலானவற்றின் தேவதையாக உள்ளனர். அவர்கள் - பத்மநாபன், துருவன், அநந்தன், சக்தீசன், மதுஸூதநன், வித்யாதீதேவன், கபிலன், விச்வரூபன், விஹங்கமன்,

க்ரோடாத்மன், படபாவக்தரன், தர்மன், வாகீச்வரன், ப்ரளய ஜலத்தில் உள்ள ஏகார்ணவசாயீ, பாதாளத்தைத் தாங்கும் கூர்மம், வராஹன், நரஸிம்ஹன், அம்ருதஹரணன், ஸ்ரீபதி, அம்ருதத்தைக் கொண்டுள்ள காந்தாத்மன், ராஹுஜித், காலநேமிக்நன், உயர்ந்த பாரிஜாதஹரன், லோகநாதன், சாந்தாத்மன், ப்ரபுவாகிய தத்தாத்ரேயன், ந்யக்ரோதசாயீ, பகவானாகிய ஏகச்ருங்கதநு, வாமநன், எங்கும் பரவிய த்ரிவிக்ரமன், நர நாராயணன், ஹரி மற்றும் க்ருஷ்ணன் (த்வாபர யுகத்து க்ருஷ்ணன் அல்ல), கோடாரியுடன் கூடிய இராமன் (பரசுராமன்), வில்லை ஏந்திய மற்றொரு இராமன் (சீதாராமன்), வேதவித், பகவான் கல்கி மற்றும் பாதாளசயநன் ஆவர். இறுதியாகக் கூறப்பட்ட (பரசுராமன் தொடக்கமாக பாதாளசயநன் முடிய) தெய்வங்கள் ரங்கம், யமம், ஜிஹ்வாமுலீயம் மற்றும் உபத்மாநீயம் ஆகியவற்றின் அதிபதிகள் ஆவர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 251)

1-3-10 ஸா ச ப்ரசாஸநாத்

பொருள் - அவ்யக்தத்தைத் தாங்குவது சக்தியால் என்பதால்.

ஸித்தாந்தம் - ஆகாயத்தின் எல்லைவரைத் தாங்கி நிற்பது அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் (அல்லது நியமனத்தால்) ஆகும். இதனை ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: | ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி த்யாவா ப்ருதிவ்யௌ வித்ருதே திஷ்டத: | ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி நிமேஷா முஹூர்த்தோ அஹோராத்திராண்யர்த்தமாஸா மாஸா ருதஷ: ஸம்வத்ஸரா இதி வித்ருதாஸ் திஷ்டந்தி - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் சூரியனும் சந்த்ரனும் நிலைக்கிறார்கள்; இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் ஸ்வர்க்கமும் பூமியும் நிலைக்கிறது; இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் நிமேஷம் (கண் இமைக்கும் நேரம்), முஹூர்த்தம், இரவு, பகல், பக்ஷம் (பதினைந்து நாட்கள்), மாதம், ருதுக்கள், வருடம் போன்ற பலவும் நிலைக்கின்றன - என்றது காண்க. “ப்ரசாஸநம்” என்றால் உயர்ந்த கட்டளை, நியமனம் என்பதாகும். ஒருவனுடைய உயர்ந்த கட்டளையால் தாங்கப்படும் மேற்கூறப்பட்ட அனைத்தும், பந்தப்பட்ட நிலையில் அல்லது மோக்ஷ நிலையில் உள்ள ப்ரத்யகாத்மாவிற்ரு (ஜீவாத்மா) ஸம்பவிக்காது. ஆகவே புருஷோத்தமணே உயர்ந்த கட்டளைகளுடன் கூடிய அக்ஷரம் ஆகிறான்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமானுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 251)

மூலம் - “தேவாந் ருஷீந் பித்ருந் பகவதாத்மகாந் த்யாத்வா ஸந்தர்ப்யம்” என்று நித்ய ப்ரப்ருதிகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே, தத் தத் தேவதா சரீரகனாகப் பரமாத்மாவை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு தத் தத் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கை சாஸ்த்ர பல ஸித்தமான இடத்தில் “உபாஸாத் த்ரைவித்யாத்” என்கிறபடியே ப்ரதர்தந வித்யாதிகளில் விதேஷ்யமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தாலும் சேதநாசேதந விசிஷ்டனாகவும் பரமாத்மாவை உபாஸியா நின்றாலும் விசேஷணமான சேதநாசேதநங்களில் ஆராத்யத்வ மில்லாதாப்போலே இவ்விடத்திலும் விசேஷணமான தேவர்ஷி பித்ராதிகளை இவன் ஆராதிக்கிறானல்லன்.

விளக்கம் - நித்யக்ரந்தத்தில் - தேவாந் ருஷீந் பித்ருந் பகவதாத்மகாந் த்யாத்வா ஸந்தர்ப்யம் - தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் ஆகியோரை பகவானையே தங்கள் அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்களாக த்யானித்து - என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததற்கு ஏற்ப, ஒருவன் தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் கைக்கொள்ளும்போது, அந்தந்த தேவதைகளைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவே ஆரதிக்கப்படுகிறான் என்று எண்ணியபடி அந்தந்த கர்மங்களை இயற்றவேண்டும் என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-32) - உபாஸாத் த்ரைவித்யாத் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரதர்தந வித்யை முதலானவற்றில் கூறப்படுவது போன்று பரமாத்மா - தனது இயல்பான திவ்யமான ஸ்வரூபத்துடன் உள்ளவனாக, சேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாக, அசேதநங்களைத்

தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாக என்பதான மூன்று விதங்களில் ஆராதிக்கப்படலாம். இப்படியாக பரமாத்மா ஆதாரிக்கப்பட்டாலும், அவனுடைய ஆராதனம் என்பது அந்தந்த சேதந அசேதநங்களைக் குறிப்பதாக ஆகாது. இது போன்றே இங்கும் தேவர்கள், ரிஷிகள் மற்றும் பித்ருக்களை ப்ரபந்நன் ஆராதிப்பதில்லை என்று கருத்து.

மூலம் – “அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச”, “ஹவ்ய கவ்ய புகேகஸ்த்வம் பித்ருதேவ ஸ்வரூபத்ருத்”, “யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந் தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே” என்கிறபடியே ஸர்வாந்தர்யாமியானவனே ப்ரதிபுத்தனான இவனுக்கு ஆராத்யனாகையாலே இப்படித் தெளிந்து அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யங்களால் உபாயாந்தர ஸ்பர்சம் வாராதாப்போலவும், கைங்கர்யார்த்தங்களான த்ரவ்யார்ஜந நிவேதிதோபயோகாதிகளால் ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சம் வாராதாப்போலவும், ஆராத்ய விசேஷணமாக விதி பல ப்ராப்தங்களான சேதநாசேதநங்களால் தேவதாந்தர ஸ்பர்ச தோஷம் வாராது.

விளக்கம் – கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச – அனைத்து யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன் நானே ஆவேன் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-73) - ஹவ்ய கவ்ய புகேகஸ்த்வம் பித்ருதேவ ஸ்வரூபத்ருத் – தேவர்கள் வடிவம் கொண்டு ஹவிஸ்ஸுகளையும், பித்ருக்கள் வடிவம் கொண்டு கவ்யங்களையும் நீயே ஏற்கிறாய் – என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந் தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே – பித்ருக்கள், தேவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் அக்னியை ஆராதனை செய்பவர்கள் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவான எம்பெருமானையே ஆராதனை செய்கிறார்கள் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஞானியான ப்ரபந்நனுக்கு ஆராதனை தெய்வமாக உள்ளான். இவ்விதம் அறிந்துகொண்டு உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு – சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் விதிக்கப்பட்ட கைங்கர்யங்களைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவனுக்கு மற்ற உபாயங்களுடைய தொடர்பு உண்டாகாமல் இருக்கிறது; மற்ற தேவதைகளுக்காக அந்தந்த கர்மங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி பொருளை ஈட்டுதல் மற்றும் நைவேத்யத்தை உட்கொள்ளல் போன்றவற்றால் மற்ற பலன்களை நாடுதல் என்னும் தோஷம் ஏற்படுவதில்லை; அந்தந்த விதிகளுக்கு ஏற்ப மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்க

நேர்ந்தாலும், சேதந அசேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனையே ஆராதிப்பதால், மற்ற தேவதைகளுடைய தீண்டுதல் என்னும் தோஷம் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 71)

164. களைகணற்றாரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (களைகணற்றாரை) இத்யாதி. அதாவது “களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று ரஷகாந்தர ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறந்தாரை “நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற” என்று சிதிலரம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம்; குடமூக்கு என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாராமல் புஜிக்கும்படி பெருகா நிற்குமென்கை.

விளக்கம் - (களைகணற்றாரை உருக்கும் மாதுர்யம்) - திருவாய்மொழி (5-8-8) – களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மைக் காக்கவல்லவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களை, திருவாய்மொழி (5-8-1) – நீராய் அலைந்து கரைய உருக்குகின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப உருக்குலைந்து போகும்படியாகக் செய்கின்றதும், எத்தனை அனுபவித்தாலும் திகட்டாத அமுதமாக உள்ளதும் ஆகிய இனிமை, (குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்) – இரண்டாம் திருவந்தாதி (97) - குடமூக்கு – என்பதற்கு ஏற்ப கும்பகோணத்தில் மேலும் மேலும் மனநிறைவு அடையாமல் அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளது என்று கருத்து.

165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

வ்யாக்யானம் - (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன நிரதிசய போக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாமையாலே “வைகலும் வினையேன் மெலிய” என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்று அவனே ரஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணும் “பெருமானது தொல்லருளே” என்கிற க்ருபை; “திருவல்லவாழ் சேமங்கொள் தென்னகரிலே” தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (மெலிவிலும்) - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட விஷயத்தை மிகவும் விரைவாக அடையப் பெற்று அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால் திருவாய்மொழி (5-9-1) - வைகலும் வினையேன் மெலிய - என்பதற்கு ஏற்ப அன்றாடம் மெலிந்தபடி உள்ளபோது. (சேமம் கொள்விக்கும்) - திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனே நம்மைக் காக்கவல்லவன் ஆவான் என்று உறுதியுடன் இருக்கும்படியாகச் செய்கின்ற. (க்ருபை) - திருவாய்மொழி (5-9-9) - பெருமானது தொல்லருளே - என்ற அருளானது, (தென்னகரிலே நித்யம்) - திருவாய்மொழி (5-9-11) - திருவல்லவாழ் சேமங்கொள் தென்னகரிலே - என்பதற்கு ஏற்ப திருவல்லவாழ் திவ்யதேசத்தில் எப்போதும் நிலைத்து நிற்கும்.

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்.

வ்யாக்யானம் - (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது, “ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா” என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே “ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையு முள்ளென்மின்கள்” என்று ஆர்த்த ரஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந்திருக்கும்வர்களுடைய ரஷணத்தில், “ந த்யஜேயம்”, “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம், “தேறுநீர்ப்

பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்” என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண்வண்டுரில் நிலைபெற்று நிற்குமென்கை.

விளக்கம் - [வ்யவஸாஜ்ஞர் என்றால் பகவானுடைய திருவுள்ளத்தை எப்போதும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் ஆவர்] (வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷண) - ஸுந்தரகாண்டம் (16-4) - ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா - இராமனுடைய திருவுள்ளத்தை நன்றாக அறிந்த சீதை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சீதையைப் போன்று, திருவாய்மொழி (6-1-10) - ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப துன்பம் அடைந்துள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் தனக்குள்ள உறுதியை நன்றாக அறிந்தவர்களைக் காப்பதில், (ஸ்தைர்யம்) - யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் - இவனை நான் கைவிடமாட்டேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வ்ரதம் மம - இது என்னுடைய வ்ரதம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுக்கு வேண்டப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அந்த எண்ணத்தை விட்டு அவனை அசைக்க இயலாதபடி உள்ளதான அவனுடைய குணமானது, (பம்போத்தர தேசஸ்தம்) - திருவாய்மொழி (6-11-10) - தேறுநீர்ப் பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர் - என்பதற்கு ஏற்ப பம்பை நதியின் வடக்குக்கரையில் அமைந்துள்ள திருவண்வண்டுரில் நிலையாக இருக்கும்.

167. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்த கடநா ஸாமர்த்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

வ்யாக்யானம் - (விளம்ப விரோதம்) இத்யாதி. அதாவது க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிற த்வரைக்கீடாகக் கடுக வந்து முகம் காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே “போகு நம்பீ”, “கழகமேறேல் நம்பீ” என்னும்படி ப்ரணய ரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்று அழித்துப் போகட்ட - விருத்தங்களை கடிப்பிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யம் “நல்குரவும் செல்வும்” என்று தொடங்கி தன்னில் சேராதவற்றைச் சேர்த்துகொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த “திருவிண்ணகர் நன்னகரே” என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே “பல்வகையும் பரந்த” என்கிறபடியே பரந்திருக்கு மென்கை.

விளக்கம் – (விளம்ப விரோதம்) - முறையாக நின்று அவனை அடைவோம் என்று காத்திருத்தலைப் பொறுக்காமல், தான் படுகிற வேகத்துக்கு ஈடாக அவன் விரைந்து வந்து திருமுகம் காண்பிக்காமல், காலம் தாழ்த்தி வருவதால், திருவாய்மொழி (6-2-1) – போகு நம்பீ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) – கழகமேறேல் நம்பீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரணய கோபம் காரணமாக ஏற்பட்ட விரோதத்தை. (அழிக்கும் விருத்த கடநா ஸாமர்த்யம்) - திருவாய்மொழி (6-2-9) – அழித்தாய் உன் திருவடியால் - என்பதற்கு ஏற்ப அழித்து விலக்கி, மாறுபாடுகளை உண்டாக்கவல்ல சாமர்த்யமானது. (நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்) – திருவாய்மொழி (6-3-1) – நல்குரவும் செல்வும் - என்று தொடங்கி, தன்னில் சேராமல் உள்ள அனைத்தையும் சேர்ந்துக் கொண்டு நிற்கின்ற விபூதியோகத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற, திருவாய்மொழி (6-3-2) – திருவிண்ணகர் நன்னகரே - என்பதற்கு ஏற்ப நன்னகரான திருவிண்ணகரில், திருவாய்மொழி (6-3-1) – பல்வகையும் பரந்த - என்பதற்கு ஏற்ப நன்னகரான திருவிண்ணகரில், பரந்து காணப்படும்.

168. கடிநகடக விகடநா பாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

வ்யாக்யானம் - (கடிநகடகேத்யாதி) அதாவது “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்கிற கடகராலே தன்பக்கல் கடிநகரானார்க்கும் கடகரானார்க்கும் “இவளை நீரினி யன்னைமீ ருமக்காசை யில்லை விடுமினோ” என்னும்படி விகடநையைப் பண்ணுவதான “தேவபிரானையே தந்தை தாய்” என்கிறவவனுடைய பாந்தவம்; “அவ்வூர்த் திருநாமங் கேட்பது” என்று தோழியானவள் திருத்துலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்பிள்ளை சொன்னாற் போலினிதா யிராமையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிரானு மரவிந்தலோசனனுமாய் நின்றிருந்துறையு மிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே யிரட்டித்திருக்கு மென்கை. (விகடநா பாந்தவம்) என்றது விகடநாகர பாந்தவ மென்றபடி.

விளக்கம் – (கடித கடக) – திருவாய்மொழி (6-5-5) – பிரான் இருந்தமை காட்டினீர் -என்பதற்கு ஏற்ப சேர்ப்பவர்களால் தன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டவர்களுக்கும், அப்படியாக சேர்ப்பவர்களுக்கும், (விகடநா பாந்தவம்) - திருவாய்மொழி (6-5-1) – இவளை நீர் இனி அன்னைமீர் உமக்காசை யில்லை விடுமினோ - என்பதற்கு ஏற்ப பொருந்தாமையை ஏற்படுத்துவதான திருவாய்மொழி (6-5-11) - தேவபிரானையே தந்தை தாய் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய உறவு என்ற தன்மையானது (அவ்வூரிலே) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - அவ்வூர் - என்பதற்கு ஏற்ப தோழியானவள் “திருத்துலைவில்லி மங்கலம்” என்று கூறும்போது தனது தலைவி உரைத்தது போன்று இனிமையாக இல்லாத காரணத்தால் அந்தத் தோழி “அவ்வூர்” என்றே உரைத்தாள்; இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்திலே தேவப்பிரான் மற்றும் அரவிந்தலோசனன் என்று இரண்டாக நிற்பதற்கு இரண்டு மடங்காக இருக்கும். (விகடநா பாந்தவம்) - பொருந்தாமையை ஏற்படுத்துகின்ற.

169. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

வ்யாக்யானம் - (கைம்முதலிழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது “ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே” என்று தொடங்கி “கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வந்த பாரவச்யத்தாலே ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களெல்லாம் தன்னடையே விட்டுக்கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் தானேயாக புஜிக்கும் “வைத்தமாநிதி” என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த மஹாநிதி போலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸகத்வம்; “திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே” என்று ப்ராப்ய ரூசி பிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமா யிருக்கும் திருக்கோளுரிலே, “செல்வம் மல்கியவன் கிடந்த” என்று ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு நிரதிசய ஸம்பத்தாக நினைத்து வந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்த மென்கை.

விளக்கம் - (கைம்முதல் இழந்தார்) - திருவாய்மொழி (6-6-1) - ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-6-10) - கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்பது முடிய கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடைய வேண்டிய தலைவனை அடைய இயலாமல் போனதன் காரணமாக எழுந்த துன்பத்தால் உண்டாகிய “அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல்” எனபதால் தகாத பேறுகளும் அவற்றுக்கான வழிகளும் தாங்களே அகன்றுவிடுவதால், வேறு உபாயம் அற்றவர்கள். (உண்ணும்) - திருவாய்மொழி (5-7-11) - வைத்தமாநிதி - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும் பொருட்டு சேமித்து வைத்த நிதி போன்று உள்ளவனுடைய, ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுகின்ற குணமானது. (புகும் ஊரிலே) - திருவாய்மொழி (6-7-1) - திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே - என்பதற்கு ஏற்ப அடையவேண்டிய பேற்றில் ஏற்பட்டவர்கள் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான திருக்கோளூரில். (ஸம்ருத்தம்) - திருவாய்மொழி (6-7-4) - செல்வம் மல்கியவன் கிடந்த - என்பதற்கு ஏற்ப காப்பாற்றப்பட வேண்டியதான பொருள்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பதே தனக்கு எல்லையற்ற ஸம்பத்தாகும் என்று எண்ணி வந்து கிடப்பதால், நிறைந்திருக்கும் என்று கருத்து.

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (சென்று சேர்வார்க்கு) இத்யாதி. அதாவது, “தென்திருப்பேரெயில் சேர்வன் சென்றே” என்று க்ரமப்ராப்தி பற்றாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஹிதபரர் வார்த்தை கேளாதே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்னும்படியானவர்களுக்கு, “என்னெஞ்சினாரு மங்கே யொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ” என்னும்படி உசாத் துணையானா நெஞ்சை யபஹரிக்கும் “செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்” இத்யாதியால் சொன்னவனுடைய ஸௌந்தர்யம்; “தென்திருப்பேரெயில் மாநகர்” என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரெயிலே, “எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு” என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யநுபவித்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாம கோஷத்திலே தெரியுமென்றபடி.

விளக்கம் - (சென்று சேர்வார்க்கு) - திருவாய்மொழி (7-3-8) - தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே - என்பதற்கு ஏற்ப முறையாகச் சென்று அடையும்வரை பொறுக்க இயலாத ப்ரேமையின் மிகுதி காரணமாக, தனக்கு நன்மை செய்பவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்காமல் சென்று சேர்வது என்று முடிவு செய்தவர்களுக்கு. (உசாத்துணை அறுக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-4) - என்னெஞ்சினாரு மங்கே யொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக்கொண்டென்னுசாகோ - என்பதற்கு ஏற்ப உசாத்துணையான நெஞ்சத்தை அபகரிக்கும் விதத்தில் உள்ள. (ஸௌந்தர்யம்) - திருவாய்மொழி (7-3-3) - செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் - என்பது போன்றவற்றால் கூறப்பட்டவனுடைய அழகு. (மாநகரிலே கோஷிக்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-9) - தென்திருப்பேரையில் மாநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பெரிய நகரமாகிய தென் திருப்பேரையில், திருவாய்மொழி (7-3-4) - எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்றோங்கு - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அனுபவித்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு காரணமாக அங்கு உள்ளவர்கள் பாடுகிற ஸாமவேத கானத்தில் விளங்கும்.

171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்த வ்ருத்தி நீணகரிலே.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரவண சித்தம்) இத்யாதி. அதாவது “தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்வினை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை” என்று அவித்யாதிகள் ப்ரத்யக் வஸ்துவான வாத்மாவில் பற்றறப் போய்த் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கை வந்து கிட்டினாலும், என்னெஞ்சானது, திருவாறன்விளையாகிற அத்தேசத்தைக் கிட்டி அநுகூல வ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கூடுமோவென்னா நிற்கும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணரானவர்கள் சித்தத்தை, “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை” என்று பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் “இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் மாதரும் தானு மிக்கேழுலகை யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து” என்கிற ஆநந்த வ்ருத்தி, “திருவாறன்வளையென்னும் நீணகரமதுவே” என்று நீணகரான திருவாறன்விளையில் வ்யக்தமென்றபடி.

விளக்கம் – (ப்ரவண சித்தம்) திருவாய்மொழி (7-10-9) - தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் திருவாறன்விளை யதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென் சிந்தனை – என்பதற்கு ஏற்ப அவித்யை முதலான பலவும் தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கவல்ல ஆத்மவஸ்துவிலிருந்து தங்கள் பற்றுக்கள் அனைத்தையும் அறுத்துக்கொண்டு சென்றதால், தெளிவை ஏற்படுத்துவதான பரமபதத்தை அடைதல் என்பது என்னை வந்து சேர்ந்தாலும், எனது மனமானது திருவாறன்விளை என்பதான அந்த திவ்யதேசத்தை அடைந்து நின்று, அவனுக்கு ஏற்ற செயல்கள் செய்தபடி நின்று, கைகளைக் குவித்து அவனைத் தொழுதபடி நிற்க இயலுமோ என்று எண்ணியபடியே சிலர் இருப்பர். இப்படியாக தன்னிடம் ப்ரேமை கொண்டவர்களுடைய சித்தத்தை. (பரத்வ விமுகம் ஆக்கும்) – திருவாய்மொழி (7-10-10) – சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை - என்பதற்கு ஏற்ப “பரமபதம்” என்று உச்சரிப்பதையும் எண்ணாதபடி, அந்த பரத்வத்தில் விருப்பம் இல்லாத நிலையை உண்டாக்குகின்ற, (ஆநந்தவ்ருத்தி) – திருவாய்மொழி (7-10-1) - இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் மாதரும் தானு மிக்கேழுலகை யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஆனந்தத்தில் வளர்ச்சி என்பது, (நீள் நகரிலே) – திருவாய்மொழி (7-10-6) – திருவாறன்விளை என்னும் நீணகரமதுவே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான நீணகரமான திருவாறன்விளையில் வெளிப்படும்.

172. ஸாதரரைப் பரிசுழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

வ்யாக்யானம் – (ஸாதரரை) இத்யாதி. அதாவது “ஆழிவலவனை யாதரித்து – கூடச் சென்றேன்” என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடே கூடியிருப்பாரை, “பல்வளையார் முன் பரிசுழிந்தேன்” என்னும்படி ஸ்த்ரீத்வ ப்ரகாரமான லஜ்ஜாதியை யழிக்கும் “மாயக்கூத்தன்” என்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம்; “மாடக்கொடி மதிள் தென்குளத்தை” என்கிற திருக்குளத்தையிலே இதுக்கென்னக் கட்டின மாடக்கொடி முகேந ப்ரகாசிக்குமென்கை.

விளக்கம் – (ஸாதரரை) – திருவாய்மொழி (8-2-4) - ஆழிவலவனை யாதரித்து கூடச் சென்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு, ப்ரேமை போன்ற அனைத்துடனும் கூடியபடி உள்ளவர்களுடைய. (பரிசு அழிக்கும்) திருவாய்மொழி (8-2-4) – பல்வளையார் முன் பரிசுழிந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெண்மைக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கின்ற நாணத்தை அழிப்பதான, (சேஷ்டிதாச்சர்யம்) – திருவாய்மொழி (8-2-4) - மாயக்கூத்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப லீலைகளுடைய ஆச்சர்யம் என்பது, (குளத்தே கொடிவிடும்) திருவாய்மொழி (8-2-4) - மாடக்கொடி மதிள் தென்குளத்தை - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்குடந்தையில், இதற்காகவே கட்டப்பட்ட மாடக்கொடி மூலம் வெளிப்படும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 216)

3-6-10 கடல்வண்ணன் விண்ணவர் கருமாணிக்கம் எனதாருயிர்

படவரவி னணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர் பண்டு நூற்றுவர்

அடவரும் படை மங்க ஐவர்கட்காகி வெஞ்சமத்து அன்று தேர்

கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்களே

பொருள் - பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நீல இரத்தினம் போன்று இனிமையாகவும், தனது ஸ்பர்சம் காரணமாக விரிந்த படங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தபடி உள்ள உயர்ந்த ஜ்யோதியாகவும், எல்லையற்ற மாஹாத்மயம் கொண்டுள்ளதால் கடல் போன்று எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்டவனாகவும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல வடிவம் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன் எனது அருமையான உயிராக உள்ளான். முன்பு ஒரு காலத்தில் கௌரவர்கள் நூறு பேர் சேர்ந்து தன்னை அழிப்பதற்காக எடுத்து வருகின்ற படையானது அழியும்படியாக, பாண்டவர்கள் ஐந்து பேரையும் அனைத்துவிதத்திலும் காப்பாற்றியபடி நின்ற யுத்தபூமியில், தேரில் அதன் சாரதியாக நின்று வழி நடத்திய ஸர்வேச்வரனுடைய வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கின்ற திருவடிகளை நான் என்று காண்பேன்?

அவதாரிகை - தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்தார். அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், “நான் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவது என்றோ?” என்னும்

அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார். பரத்வத்துக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய் போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணவதாரத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்ததேயாகிலும் இவர் “எத்திறம்!” என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாயிற்று. “தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன்” என்றது செய்வதென்? என்னில், இவ்வருகில் நீர்மை காணுமளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்கவிடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில் - அதுக்கு முன்பே பரிஹாரம் சொல்லிற்றிறே.

விளக்கம் - தான் உபதேசிக்கத் தொடங்கிய ஸௌலப்பயத்தை அர்ச்சாவதாரம் முடிய அருளிச்செய்தார். அடுத்து தான் எப்போதும், “எனது கண்களால் கண்டு நான் அனுபவிக்கப் பெறுவது எந்த நாளிலோ?”, என்றுள்ள மனக்குறைவுடன் இந்தப் பகுதியை நிறைவு செய்கிறார். மிகவும் எளிதாக உள்ள அர்ச்சாவதாரத்தை விடுத்து, காலத்தால் முன்பு உள்ளதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஏன் ஈடுபடவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள், அந்த விஷயத்தின் அருமை மற்றும் எளிமை ஆகியவற்றை ஆராயமாட்டார்கள் அல்லவோ என்கிறார். பரத்வத்திற்கு மிகவும் உயர்ந்த நிலை என்பது உள்ளபோதிலும், அதன் காரணமாக அந்த நிலையை நாடிச்செல்பவர்கள் பலர் உள்ளபோதிலும் உத்தரகாண்டம் (40-16) - பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - உம்மைவிட்டு எனது மனம் வேறு இடம் செல்வதில்லை - என்று அனுமன் கூறினான் அல்லவோ? இது போன்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் காட்டிலும் அர்ச்சாவதாரத்தில் எளிமை அதிகமாக உள்ளபோதிலும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று உரைத்து தளர்ந்து நின்றது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயே ஆகும். ஆனால் திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் - என்று உரைத்தவர் இப்போது இவ்விதம் செய்வது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் காணப்பட்ட எளிமை என்பதே இவரை இவரை இவ்விதம் உரைக்கும்படிச் செய்கிறது. ஆனால் இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தைக் காட்டிலும் சுலபமானது அர்ச்சாவதாரம் அல்லவோ - என்ற கேள்விக்கு முன்பே சமாதானம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (கடல்வண்ணன் இத்யாதி - விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன். (படவரவிண்ணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே அணித்தாக வந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனானவன். கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணனான திருவந்தாழ்வான் மேலே சுஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அவனோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய், “ஸர்வாதிகள்” என்று தோற்றும்படியாய் ச்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அபரிச்சேத்யமஹிமனான க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயானவன். (படவரவு இத்யாதி) தன்னோட்டை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாயிருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தனக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. “அரவு” என்கையாலே நாற்றக் குளிர்த்தி மென்மைகள் ப்ரக்ருதியா யிருக்குமிறே ஸர்ப்ப ஜாதிக்காக. (பரஞ்சுடர்) இவன் மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று இவன் ஸர்வாதிகளென்று தோற்றுவது.

விளக்கம் - (கடல்வண்ணன் இத்யாதி - விண்ணவர் கருமாணிக்கம்) - நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிக்க ஏற்றபடியான இனிய திருமேனி கொண்டவன். (படவரவிண்ணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்) - பரமபதத்திலிருந்து புறப்பட்டு நான்முகன் முதலானவர்கள் தன்னை அழைக்கின்ற கூக்குரலைக் கேட்கும்விதமாக திருப்பாற்கடலில், அவர்களுக்கு மிகவும் அருகாமையில் வந்து கண்வளர்பவன். (கடல்வண்ணன் கண்ணன்) - திருப்பாற்கடலிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து அனைவரும் அநுபவிக்கும்படியாக க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தான். நித்யஸூரிகளுக்கு மிகவும் இனிமையானவன். மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) - கலங்காப்பெருநகர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பரமபதத்தை விட்டு, நான்முகன் போன்றவர்களுக்கு அண்டும்படியாக உள்ளான் என்று கூறத்தக்கபடி, தனது

ஸ்பர்சம் காரணமாக மலர்ந்த படங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக, பொன்தகட்டில் பதிக்கப்பட்ட மாணிக்கம் போன்று மிகுந்த அழகு கொண்டு விளங்குகிறான். இதன் காரணமாக, தானே அனைவருக்கும் எஜமானன் என்பதை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளான். தனது திருமேனியின் அழகு மூலமாகக் காண்பவர் களைப்பை நீக்குபவனாகவும், அளவிட இயலாத மகிமை கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன். (எனது ஆருயிர்) - நான் உயிர் தரிக்கத் தேவையாக உள்ள அனைத்தும் அவனே ஆவான். (படவரவு இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்பர்சம் காரணமாக ஏற்பட்ட சுகத்தால் மலர்ந்த படங்கள் கொண்டவனாக ஆதிசேஷன் உள்ளான். ஆதிசேஷனுடைய ஸ்பர்சம் என்பது ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை ஈர்க்கும்படியாக உள்ளது. “அரவு” என்பதன் மூலம் மணம், குளிர்ந்தி, மென்மை ஆகியவற்றினைத் தனது இயல்பாகக் கொண்ட ஆதிசேஷன் என்றார். (பரஞ்சுடர்) - ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள காரணத்தால் அல்லவோ இவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பது வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பண்டு) முன்பு ஒருநாளிலே. (நூற்றுவர் இத்யாதி) தூர்வர்க்கமடையக் குடிகொண்டதிறே துயோதநாதிகளோடே. (அடவரும் படைமங்க) “ஸாரதீ! ஸாரதீ!” என்று வாய்பாறிக் கொண்டிறே பையல்கள் வருவது. கொல்ல வருகிற படை நசிக்கும்படியாக. “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்கிறபடியே தம்மை முடிக்க வந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று அங்கே நலிய வருகிற இது. (ஐவர்கட்காகி) “க்ருஷ்ணாச்ரயா:” என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. (வெஞ்சமத்து) யுத்தத்திலே “நம்முடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை லோகமாகக் காணவேணும்” என்று பார்த்து “பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாசஷிகம் சகார” என்கிறபடியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினான். (அன்று) உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இழவுக்கு. (தேர் இத்யாதி) ஸேநாதாளியும் உளவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறுச்சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரண த்வநி செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங் காணும் ஆசை. (கனைகழல்) செறிந்த என்னுதல், த்வநிக்கிற என்னுதல். (காண்பது இத்யாதி) இக்கண்கள் அடிப்படுவது

எப்போதோ? இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கடவது என்றோ? அவ்வடிவைக் காணவேணும் என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ?

விளக்கம் - (பண்டு) - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில். (நூற்றுவர் இத்யாதி) - தீயவர்கள் முழுவதுமாக ஒன்றாகத் திரண்டபடி நின்றது துரியோதனன் அருகில் ஆகும். (அடவரும் படைமங்க) - “ஸாரதீ, ஸாரதீ” என்று அலற்றியபடியே வரும் விரோதிப் படைகள். இப்படியாகத் தன்னைக் கொல்வதற்காக வரும் படைகள் அழியும்படியாக. யுத்தகாண்டம் (17-5) - அஸ்மாந் ஹந்தும் - விபீஷணன் நம்மைக் கொல்லவருகிறான் - என்று கூறுவது போன்று, க்ருஷ்ணனாகிய தன்னை அழிக்கவந்தது போன்று விளங்கிய படை. (ஐவர்கட்காகி) - மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் (183-24) - க்ருஷ்ணாச்ரயா: - க்ருஷ்ணனை மட்டுமே அண்டி நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனாகிய தான் அல்லாமல் வேறு யாரையும் தஞ்சம் இல்லாதபடி நின்ற பஞ்சபாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டான். (வெஞ்சமத்து) - யுத்தத்திலே. “நாம் இவ்விதம் நம்முடைய அடியார்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதை இந்த உலகம் முழுவதும் காணவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். இதன் காரணமாக எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் - பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதீம் ஸர்வலோக ஸாசஷிகம் சகார - அர்ச்சுனனைத் தேரில் அமர்த்தியும், தான் தேர்ப்பாகனாக நின்றும் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தன்னைக் காணும்படிச் செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரும் தன்னைக் காணலாம்படி நின்றவன். (அன்று) - அவனை விரும்பாதவர்கள் கூட மிகவும் எளிதாக அவனைக் கண்டு, தங்கள் வாழ்வு பெற்றனர்; இப்படி உள்ளபோது அவனை இழந்துவிட்டு நிற்கும் நான் இனிப் பெற இயலுமோ என்கிறார். (தேர் இத்யாதி) - படைகளிலிருந்து எழுந்த தூசியானது தனது திருமேனி முழுவதும் படிந்து நிற்கும்படியும், சாட்டைக்குச்சியும், குதிரைகளில் கட்டப்பட்ட கயிற்றின் மறுபாகமும் , தேர்த்தட்டின் கீழே தொங்க விட்டபடி உள்ள திருவடிகளும், அந்தத் திருவடிகளில் கட்டப்பட்ட சலங்கைகளும் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான சாரதி வேஷம். இப்படி நின்றபோது அந்தத் திருவடிகளில் உள்ள ஆபரணங்களின் ஒலியானது காதுகளில் விழும்போது அந்தத் திருமேனியின் அழகைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை. (கனைகழல்) - சப்தம்

எழுப்பியபடி. (காண்பது இத்யாதி) - இந்தக் கண்களில் அந்தக் காட்சி விழுவது எப்போதோ? “அந்தத் திருமேனி அழகைக் காணவேண்டும்” என்ற தாகத்தில் உள்ள எனது கண்களுடைய தாகம் தீருவது எந்த நாளிலோ?

3-6-11 கண்கள் காண்டற் கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்

மண்கொள் ஞாலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவீசனைப்

பண்கொள் சோலை வழிநாடன் குருகைக்கோன் சடகோபன் சொல்

பண்கொளாயிரத்திப் பத்தால் பத்தாராகக் கூடும் பயின்மினே

பொருள் - கண்களால் காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாகவும், மனதால் நினைப்பதற்கு மிகவும் எளியவனாகவும், இந்த பூமிப்பகுதி அதிகமாக உள்ளதால் லோகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் கருணை காண்பித்தபடி உள்ளவனும், நித்யஸூரிகளின் தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து - வண்டுகள் எழுப்புகின்ற பண்கள் நிறைந்த சோலைகளால் சூழ்ந்துள்ள திருவழிநாட்டின் எஜமானரும், திருக்குருகூரின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பண்ணுடன் சேர்ந்த ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் படிப்பீராக. இதன் மூலம் நீங்கள் நிறைந்த பக்தியுள்ளவர் ஆவீர்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே பகவத் ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பதன் மூலம் பகவானைக் குறித்த ப்ரேமை ஏற்படும். ஆகவே இதனைக் கற்பீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்) காணப்பெறாத இன்னாப்போடே சொல்லுகிறார். கண்ணாற்காண அரியனாய், “காணவொண்ணாது” என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். இவர்க்கு விச்லேஷமாவது பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேசைஷயாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் கலக்கம்.

ஸம்சுலேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாஷாத்தாரம். (மண்கொள் இத்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் என்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதார முகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. (பண்கொள் சோலை) வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. முக்கோட்டைபோலே காணும் சோலையிருப்பது. (வழுதிநாடன்) திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. (பண்கொளாயிரம்) வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானாற்போலே, பகவத் குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. (பத்தராகக் கூடும் பயில்மினே) எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று, சேதநர்க்கு பகவத் பக்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க. பரத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமாதல், ஸதாசார்யோபதேசமாதல், நிர்ஹேதுக பகவத் கடாஷ்டமாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பயத்தை அநுஸந்திக்கவே பகவத் பக்தியுண்டாக்கூடும்; அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே இவனுக்கந்ததொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுது செய்வித்ததை அமுது செய்து அகங்கள்தோறும் புக்கு விடமாட்டாதே இருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதேயிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கும் ஸ்நேஹித்தாலாகாதோ? என்னக் கூடுமிறே. “நிதி இங்கே உண்டு” என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; அப்படியே பக்தியுண்டு என்ன, அப்யஸிப்பர்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – (கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்) - அவனைக் கண்களால் காண இயலாத காரணத்தால் மிகுந்த ஏக்கத்துடனும் துக்கத்துடனும் கூறுகிறார். கண்களால் காண்பதற்கு மிகவும் அரியவனாக, அதாவது “இவனைக் காண இயலாது” என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு மறந்து நிற்க இயலாதபடி மனதிற்கு மிகவும் அருகில் உள்ளவனாக உள்ள நிலை. நம்மாழ்வாருக்குப் பிரிவு என்பது தனது கண்களால் காணவேண்டும் என்ற அளவற்ற ஆசை காரணமாக மனதின் அனுபவத்தால் ஏற்படும் கலக்கம் ஆகும். சேர்க்கை என்பது நேரடியாக அவனைக் காண்பது போன்று ஞானம் மூலம் அவனைக் காண்பதாகும். (மண்கொள் இத்யாதி) - நித்யஸூரிகளுக்கு அவன்

எவ்விதம் அனுபவிக்கத்தக்கவனாக உள்ளானோ அது போன்று ஸம்ஸாரிகள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அர்ச்சாவதாரம் மூலமாக வந்து எளிதில் அடையலாம்படி உள்ளவன். (பண்கொள் சோலை) - வண்டுகளுடைய ஓசை காரணமாக மலர்கள் நிறைந்து காணப்படும் சோலை. மூகாம்பிகை, துர்க்கை, விநாயகர் ஆலயம் போன்று உள்ளது; அதாவது இவற்றை எண்ணுபவர்களுக்கும் பார்த்தவர்களுக்கும் கவித்தன்மை ஏற்படும் என்பர். (வழுதிநாடன்) - திருவழுதிநாடு மற்றும் ஆழ்வார்திருநகரி ஆகியவற்றின் எஜமானராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த. (பண்கொளாயிரம்) - வண்டுகளுடைய நினைவு மட்டும் அல்லாமல் அவற்றின் மிடற்று ஒலி என்பதே பண் என்று ஆசை போன்று, பகவத் குணங்களுடைய அனுபவம் என்பதை உள்ளடக்கிய பேச்சுடன் பண்ணாயின. (பத்தராகக் கூடும் பயில்மினே) - அனைத்தும் கிடைத்தாலும் ஒருவனுக்கு எளிதில் கிட்டாமல் உள்ளது பகவத் பக்தி ஆகும். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றால் அதுவும் கிட்டும். பகவத் ஞானம் கிட்டுவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம், சாஸ்த்ர ஞானம், ஆசார்ய உபதேசம், காரணம் இன்றிக் கிட்டிய பகவத் கடாசஷம் ஆகிய எதுவும் ஒருவருக்கு இல்லையென்றாலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையை எண்ணியவுடனேயே பகவத் பக்தி ஏற்படும். தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றதால் எந்த ஒன்றிலும் நாட்டம் இன்றி உள்ள ஸர்வேச்வரன், தனது அடியார்களிடம் கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக, அந்த அடியார்களால் விரும்பப்படும் ஒரு விக்ரஹத்தையே தனது திருமேனியாகக் கொண்டு விரும்பி நிற்கிறான்; அடியார்கள் எதனை அவனுக்கு உண்பதற்காக அளிக்கிறார்களோ அதனை விருப்பத்துடன் உண்கிறான்; ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் புகுந்து அவற்றை விடாமல் உள்ளான். “இப்படியாக இவன் நம்மிடம் உள்ளபோது நாமும் இவனிடம் அன்பு காண்பித்தால் ஆகாதோ?”, என்று எண்ணும்படிச் செய்துவிடுகிறான். “இங்கு புதையல் உள்ளது” என்று கூறினால் அங்கு தோண்டியபடி இருப்பார்கள்; இது போன்று “பக்தி உண்டு” என்று கூறினால் இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்கள் என்கிறார்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 78)

73. வண்மையினாலும் தன் மா தகவாலும் மதிபுரையும்

தண்மையினாலும் இத் தாரணியோர்கட்குத் தான் சரணாய்

உண்மை நல் ஞானம் உரைத்த இராமானுசனை உன்னும்

திண்மை அல்லால் எனக்கில்லை மற்றோர் நிலை தேர்ந்திடிலே

விளக்கவுரை - இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்களின் உயர்வு தாழ்வைக் காணாமல், அவர்களுக்குத் தகுதி உள்ளதா என்று ஆராயாமல், அனைவரையும் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து கரையேற்றினார்; தனது திருவடிகளையும், ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும் இந்த உலகம் முழுவதும் வணங்கிப் பருகும்படியும் செய்தார்; ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், போன்றவற்றை அருளிச் செய்து அனைவரும் பிழைக்கும்படிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த எண்ணத்தின் காரணம் என்ன? ஸம்ஸார துக்கத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளின் துர்கதியைக் காணப் பொறுக்காத கருணையே ஆகும். தனது சந்திரன் போன்ற குளிர்ந்த க்ரணங்கள் மூலம் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அடியும் இடமாக விளங்கினார். இவ்விதம் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு உண்மையான ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி அளித்த எம்பெருமானார் அல்லாமல், என்னைக் காப்பாற்றும் பலம் வேறு ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் தம்முடைய ஓளதார்யத்தாலே தம்மை ததீயருடைய சேர்த்தியில் கூட்டியருளினாரென்று அநுஸந்தித்து இவர் வித்தராயிருந்தவாறே, அருகேயிருந்தவர்கள், உமக்கு அவர்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களுண்டாகையாலே அவற்றைக் கொண்டு ஈடேறலாமேயென்ன;

வதாந்யதையாலும், அதுக்கு ஹேதுவான பரமக்ருபையாலும், ஸகல ஜநங்களையும் ரக்ஷிக்கும்போது சீறுபாறு செய்யாமைக்குடலாய் ஆஹ்லாதகரனான சந்தரனைப்போலே யிருக்கிற தண்ணளியாலும், இந்த பூலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் கட்டடங்க தாமே ரக்ஷகராய்க் கொண்டு யதா வஸ்த்திதமாய் விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்தருளின எம்பெருமானாரே ரக்ஷகரென்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையே நான் ஈடேறுகைக்கு உடலாய்விடுமித்தனையொழிய என்னுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமங்கள் அதுக்குடலன்று என்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், எம்பெருமானார் தன்னுடைய ஓளதார்ய குணம் காரணமாக திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னை எம்பெருமானாருடைய அடியார்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்து அருளிச்செய்தார் என்பதை எண்ணி பக்தியில் திளைத்து நின்றார். அப்போது அங்கிருந்த சிலர் இவரிடம், “உமக்கு அவர்கள் விஷயத்தில் ஞானம், ப்ரேமை போன்ற அனைத்தும் உள்ளது. ஆகவே இவற்றைக் கொண்டே நீவிர் கரையேறலாம் அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்குத் திருவரங்கத்தமுதனார் அவர்களிடம், “தனது கொடையாலும், அதற்குக் காரணமாக உள்ள பரமக்ருபையாலும், அனைத்து மக்களையும் காப்பற்றும்போது விரோதம் ஏதும் வந்து விடாமல் மகிழ்ச்சியை ஏறப்படுத்துகின்ற சந்த்ரன் போன்றுள்ள குளிர்ச்சியாலும், இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவருக்கும் முழுமையாகத் தானே காப்பாற்றிப்பவராக உள்ளார். இப்படிப்பட்ட அவர் உண்மையானதும், மேன்மையானதும் ஆகிய ஞானத்தை உபதேசித்தருளினார். இத்தகைய எம்பெருமானாரே எனக்கு ரக்ஷகர் ஆவார் என்று நான் எண்ணியபடி இருத்தலே என்னைக் கரையேற்றி விடும் வழியாகும். இவை அன்றி எனது ஞானமும் ப்ரேமையும் அல்ல”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (வண்மையினாலும்) அர்த்த கௌரவத்தையும், அதிகாரி மாந்த்யத்தையும் பாராதே ஸர்வரையும் ஸம்ஸாரத்தில் நின்று உத்தரிப்பிக்குமதான ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும் திருவடிகளையும் லோகமெல்லாம் பருகும்படியாகவும் ஸேவிக்கும்படியாகவும் ஸாளக்ராமத்தில் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கைக்கும் பரமகுஹ்யமான சரம ச்லோகார்த்தத்தை பூரிதாநமாகக்

கொடுக்கைக்கும் “தத்வேன யச்சித சிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார: ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்னம்” என்றாப்போலே ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளைப் பண்ணியருளி ஸர்வ விஷயமாக உபகரிக்கைக்கு உடலான ஒளதார்யத்தாலும்

விளக்கம் - (வண்மையினாலும்) - தான் அளிக்கின்ற பொருளின் மேன்மை, அதனைப் பெறுகின்ற அதிகாரியின் தாழ்வு போன்ற எதனையும் ஆராயாமல், அனைவரையும் ஒரே போன்று இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்ந்தவதான ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும், திருவடிகளையும் இந்த உலகம் முழுவதும் பருகும் விதமாகவும் வணங்கும் விதமாகவும் செய்தார். மிகுந்த, இரகசியமான சரமச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளை அனைவரும் அறியும்படியாக உபதேசித்தார். ஸ்தோத்ரரத்னம் (4) – தத்வேன யச்சித சிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதார: ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராண ரத்னம் – சேதனங்கள், அசேதனங்கள், ஈச்வரன் போன்றவை எவை, அவற்றின் தன்மைகள் என்ன, ஸுகம் என்பது என்ன, மோக்ஷம் என்ன, இவற்றுக்கான உபாயம் என்ன, அவற்றை அனுபவிக்கச் செல்லும் மார்க்கம் என்ன போன்றவற்றை உள்ளது உள்ளபடி விளக்கவல்லதும், புராணங்களில் இரத்தினமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை, எத்தகைய வள்ளல் தன்மை கொண்டவராகிய பராசரர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றைச் செய்தருளினார். இப்படியாக அனைவரும் அனைத்து விஷயங்களில் உதவியைப் பெறும்விதமாக தங்களிடம் அமைந்துள்ள தாராள குணத்தாலும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப்பட்ட ஒளதார்யத்துக்கு மூலமேதென்றால், (தன் மாதகவாலும்) “ஏவம் ஸம்ஸருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: ஜீவே துக்கா குலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே” என்றும், “ஸந்தப்தம் விவிதைர் துக்கைர்த் துர்வசைரேவமாதிபி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸார கர்த்தத்தில் விழுந்து அழுந்திக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய துர்க்கதியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலும், (தன் மாதகவாலும்) வந்தேறியன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமாய் பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம் க்ருபை என்னும்படியான தம்முடைய சீருளாலும்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஓளதார்ய குணத்திற்கு மூலம் எதுவென்றால், (தன் மாதகவாலும்) - அஹிர்முத்தந்ய ஸம்ஹிதை (14-28) - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: ஜீவே துக்கா குலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே - தனது கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரம் என்னும் சக்கரத்தில் சுழன்று துன்பப்படும் ஜீவன் மீது விஷ்ணுவிற்கு வர்ணிக்க இயலாத அளவு கருணை உண்டாகிறது - என்றும், தேவராஜ அஷ்டகம் (7) - ஸந்தப்தம் விவிதைர் துக்கைகர்த் துர்வசைரேவமாதிபி: - கூறமுடியாத பலவிதமான துன்பங்களினால் மிகுந்த துக்கம் அடைந்தபடி உள்ள - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய, தாழ்ந்த கதியைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளதான பரமக்ருபையாலும் (தன் மாதகவாலும்) - வந்து சேர்ந்தது அல்லாமல் இயல்பாகவே எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டதாலும், மற்றவர்களுடைய துன்பத்தை கண்டு பொறுக்க இயலாத க்ருபை என்பதான தனது அருளாலும்.

வ்யாக்யானம் - (மதி புரியுந் தண்மையினாலும்) ஸர்வ ஜநாஹ்லாதகரனான சந்த்ரனைப் போலே ஸர்வ ஜந ஹர்ஷ ஹேதுவாய்க் கொண்டு மஹத்தான தண்ணளியாலும் . தண்மை - குளிர்ந்தி. புரை - பெருமை. “ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹித புத்த்யா கரோதிவை சஸ்த்ர ச்ஷாராக்நி கர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா” என்கிறபடியே ஹிதத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு போருகையன்றிக்கே பித்த ரோகத்துக்கு மருந்தாகப் பாலைக் குடிப்பாரைப் போலே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஆஹ்லாதகரமான தண்ணளியை வடிவாகக் கொண்டிருப்பதென்றபடி.

விளக்கம் - (மதி புரியுந் தண்மையினாலும்) - அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளிப்பவனாகிய சந்த்ரன் போன்று அனைத்து மக்களுடைய மகிழ்ச்சியையே காரணமாகக் கொண்டுள்ள கருணையாலும் அல்லது குளிர்ச்சியாலும், ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹித புத்த்யா கரோதிவை சஸ்த்ர ச்ஷாராக்நி கர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா - நன்மையை அளிக்கவேண்டும் என்பதாலேயே ஸ்ரீஹரி பக்தர்களுக்குத் துக்கத்தை அளிக்கிறான். தனது பிள்ளையைக் குணப்படுத்த

எண்ணும் தந்தை ஒருவன் புண்ணைச் சுடுவது அறுப்பது போன்ற செயல்களைச் செய்வது போன்றே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மையைச் செய்தபடி இருத்தல் மட்டும் அல்லாமல், பித்த நோய் ஏற்படும்போது மருந்தாகப் பாலைப் பருகுவது போன்று, அனைத்துவிதத்திலும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் குளிர்ச்சியையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (இத் தாரணியோர்கட்குத் தான் சரணாய்) - இப்புடைகளாலே “உபாஸ்மருதா” என்றும், “உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்” என்றும் “ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைத் கொலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாந மொழிய கதியில்லை” என்று சொல்லுகிற கட்டளையாலே தாம் மோக்ஷகராய். “ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்தர்தா ந அத்ர ஸம்சய:”, “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர தஸ்மாத், சிஷ்ட ஸ்ரீமத்குருணாம் குல மிதமகிலம் தஸ்ய நாதஸ்ய சேஷ:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (இத் தாரணியோர்கட்குத் தான் சரணாய்) - இவற்றின் காரணமாகவே, “உபாஸ்மருதா” என்றும், உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் - உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் குருநாதனுடைய திருவடிகளையே சரணம் அடையவேண்டும் - என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்பவும், ஸ்வாமி நம்பிள்ளை, “ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைத் கொலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாந மொழிய கதியில்லை” என்றும் கூறுவதான கட்டளை மூலமும் தாமே மோக்ஷம் காண்பிப்பவராக . ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்தர்தா ந அத்ர ஸம்சய: - அனைத்து லோகங்களையும் உயர்த்துவதற்கு வேறு கதியில்லை என்பதில் ஐயம் இல்லை - என்றும், “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர தஸ்மாத், சிஷ்ட ஸ்ரீமத்குருணாம் குல மிதமகிலம் தஸ்ய நாதஸ்ய சேஷ: - குரு என்ற பதம் இராமாநுசரிடத்தில் நிறைந்த பொருளுடையதாய் விளங்குகிறது. மற்ற யாரிடத்திலும் விளங்குவதில்லை. எனவே இராமாநுசருக்கு முன்பும், பின்பும் உள்ள மற்ற ஆசார்யர்களுடைய பரம்பரை அனைத்தும் இராமாநுசருக்கு அடங்கியதே ஆகும்” என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் – (உண்மை நன் ஞானமுரைத்த) தத்வ ஹித புருஷார்த்த யாதாம்ய ஹித ரூபமாய் ஸாரதமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்த. “பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ர ரத்நாகர இவ அம்ருதம் ஸர்வதஸ் ஸாரம் ஆதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:” என்னக் கடவதிறே. (இராமாநுசனை யுன்னுந் திண்மையல்லால்) எம்பெருமானாரே ரசஷகரென்றத்யவஸித்திருக்கும் பலமொழிய. திண்மை – திண்ணிமை, அதாவது மிடுக்கு. (மற்றோர் நிலை நேர்ந்திடில் எனக்கில்லை) நன்றாகக் கொண்டு நிரூபித்துப் பார்த்தால் என்னுடைய ஜ்ஞாநமும் ப்ரேமம் தொடக்கமான வேறு சிறிதும் எனக்கில்லை. அகிஞ்சநனாய் அநந்ய கதியா யிருக்கிற அடியேனுக்கு தாரகமாக மாட்டாதென்று தம்முடைய பாரமைகாந்த்யத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் – (உண்மை நன் ஞானமுரைத்த) – உண்மையானதும், நன்மையை அளிக்கவல்லதும் ஆகிய புருஷார்த்தத்தின் உண்மையான நன்மை வடிவில் உள்ள ஞானத்தை உபதேசித்த. பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ர ரத்நாகர இவ அம்ருதம் ஸர்வதஸ் ஸாரம் ஆதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத: - தேனீக்கள் மலர்களில் உள்ள தேனை மட்டும் பிரித்து எடுத்துப் பருகுவது போன்று, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் உள்ள சாரத்தை அமிர்தம் போன்று பிரித்து எடுத்து அறியவேண்டும் - என்றது காணக. (இராமாநுசனை யுன்னுந் திண்மையல்லால்) - எம்பெருமானாரே நமக்கு ரசஷகம் என்று எண்ணியபடி உள்ள பலம் அல்லாமல். (மற்றோர் நிலை நேர்ந்திடில் எனக்கில்லை) - நன்கு ஆராய்ந்து நோக்கினால் எனது ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை முதலான தொடங்கி வேறு எதுவும் எனக்கு இல்லை. கைம்மாறு ஏதும் இல்லாதவனாகவும், வேறு கதி அற்றவனாகவும் உள்ள என்னால் உயிர் தரிக்க இயலாது என்று கருதி, தனது பாரமைகாந்த்யத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்